

δακρυοστάλαχτος ἐπίθ. Κ. Παλαμ., Γράμματ. 1,14 καὶ 2,8 Δειλοί καὶ σκληρ. στίχ.², 71 Τάφ.², 20 δακρυοστάλαχτος Γ. Σουρῆ, "Απαντ., 2, 272 Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ. 47.

Ἐκ τοῦ οὗς. δάκρυο, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δάκρυ, καὶ τοῦ ἐπιθ. *σταλάχτος (σταλάζω).

Ἄσταζων δάκρυα ἐνθ' ἄν.: "Ὡς τὰ τότε τὸ βίος τὸ φιλολογικὸ τοῦ φίλου μου ἦτανε στίχοι λιγροστοί, μελαγχολικοί, δακρυοστάλαχοι Κ. Παλαμ., Γράμματ. 1,14 || Ποιήμ.

Γύρω 'ς τοῦ προσώπου του σβησμένη πρὶ τὴν πούλεια βάλλτε δακρυοστάλαχτα τὰ θλιβερά ζουμπούλια Κ. Παλαμ., Τάφ., 20.

Κ' οἱ μαυροφόρες ἀδελφές, ἡ φτώχεια κ' ἡ ὀρφάνια, θὰ πλέκουν δακρυοστάλαχτα 'ς τὴ μνήμη σου στεφάνια Γ. Σουρῆ, ἐνθ' ἄν.

δακρυοφορτώνομαι ἀμάρτ. δακρυοφορτώνομαι Θράκ. (Σουφλ.) Μετοχ. δακρυοφορτωμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) δακρυοφορτουμένους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δάκρυο, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δάκρυ, καὶ τοῦ ρ. φορτώνομαι, διὰ τὸ ὅπ. βλ. φορτώνω.

Ἐχω τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων ἐνθ' ἄν.: Πρὸς τοῦ μάλλονσι τοῦ πιδι κὶ δακρυοφορτώθ' κ; Θράκ. (Σουφλ.) Τὸν χτύπ'σαν κ' ἤρθη δακρυοφορτουμένους αὐτόθ. Ἡρτι δακρυοφορτουμέν' νὰ παραπονιθῇ Ἰμβρ. Φεύγει πάλι τὸ κοπέλι, πᾶει δακρυοφορτωμένο 'ς τὸ σπῖτι, λέει κυνηγὸς θὰ 'ενῶ (ἐκ παραμυθ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

δακρυοχύνω Πελοπν. (Κυνουρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δάκρυο, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δάκρυ, καὶ τοῦ ρ. χύνω.

Θρηνῶ, μοιρολογῶ μετὰ δακρύων: Ἄσμ.

"Ὅλες τριγύρω κάτσετε οἱ χαροκουρσεμένες, ἄλλες ἀπὸ τὸν ἄντρα σας κι ἄλλες ὅχ τὰ παιδιὰ σας κι ἄλλες ἀπὸ τ' ἀδέρφια σας καὶ ὅχ τὰ γονικά σας, ὅλες νὰ δακρυοχύσετε κι ἀπὸ ἓνα μοιρολόι.

δακρυορροῦσα ἐπίθ. λόγ. ἐνιαχ. δακρυορροῦσα Κρήτ. (Κίσ.) Μύκ.

Θηλ. τῆς μετοχ. τοῦ ἀρχ. ρ. δακρυορροῶ.

Ἄσταζων δάκρυα ἐνθ' ἄν.: Ἡρθε δακρυορροῦσα καὶ μοῦ γύρευε συχώρεση, μὰ δὲ τζῆ 'δωσα, γιατί' εἶναι σπιούνα Κρήτ. (Κίσ.) β) Εἰδικῶς, προσωνομία τῆς Παναγίας παριστωμένης ἐν εἰκόνι ὡς θρηνούσης Μύκ.

δάκρυσμα τό, σύνθηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) δάκρυσμαν Πόντ. (Τραπ.) δάκρυγμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δακρύζω.

Τὸ δακρύειν σύνθηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Πόντ. (Τραπ.): Προδόθηκε μὲ τὸ δάκρυσμα τῶν ματιῶν τῆς σύνθηθ. Δὲ θὰ μοῦ περάσῃ ποτὲ αὐτὸ τὸ δάκρυσμα 'ς τὰ μάτια; Ἀθῆν. Δὲ μὲ ποιοῦν δὰ μάτια μ', λέπον καλά, ἀλλὰ γιατί' αὐτὸ τὸ δάκρυσμα 'ς τὰ καλά καθούμενα; Εὐβ. (Ἀκρ.) Συνών. δάκρυμα, δακρύωμα.

δακρυτερά ἐπίρρ. Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δακρυτερός. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ. Μετὰ δακρύων.

δακρυτερός ἐπίθ. Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. δακρυτερός καὶ τῆς παραγωγ. κα-

ταλ. -ερός. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Ἄσταζων δάκρυα ἐνθ' ἄν.: Δακρυτερό γέλιο. Δακρυτερό τὸ μοιρολόι τῆς μάννας του Λεξ. Δημητρ.

δακρύωμα τό, Λεξ. Βάιγ. Δημητρ. δάκρυωμαν Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) δάκρυωμαν Κύπρ. — Δ. Λιπέρτ., Τζωπρ. τραούδ., 46, 77 καὶ 107.

Ἐκ τοῦ ρ. δακρύωω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Δάκρυσμα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ. ἄν.: Ἄσμ.

Τὸ κλάμαν τζαί τὸ δάκρυωμαν τ' ἀμ-μάδκια μόν' τὸ ξέραν Κύπρ. Ποιήμ.

Τὸ δάκρυωμαν 'ς τ' ἀμ-μάδκια σου ποτὲ νὰ μέφ φανῇ Δ. Λιπέρτ., ἐνθ' ἄν., 77.

Ἐτρώπωσεν 'ς τὸ 'σ-σώσπιτον τζ' ἔμεινεν μέσα 'τζεῖ, 'ἐν εἶχαν 'πὸν τὸ δάκρυωμαν τ' ἀμ-μάδκια τῆς πικρὸν στησιν

Δ. Λιπέρτ., ἐνθ' ἄν., 107. Συνών. δάκρυμα, δάκρυσμα.

δακρύωνω Θήρ. (Οἶα κ.ά.) Κρήτ. — Λεξ. Βάιγ. δακρυώνω Κρήτ. δακρύων-νω Μεγίστ. δακρύων-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) δακρύων-νω Σύμ. δακρύωνω Πόντ. (Ἰνέπ.) δάκρυωνω Πόντ. (Ἰμερ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) δακρύωνω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δάκρυο, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δάκρυ, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ώνω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Δακρύζω ἐνθ' ἄν.: Δὲ ξέρω εἶδα πάθανε τὰ μάθια μου καὶ δακρύωννε μὲ τὸ παραμικρὸ Θήρ. Ἐπέθανεν ἡ γε-ναῖκα του τσ' ἐν ἐδακρῶσαγ καθόλου τ' ἀμ-μάδκια του Κύπρ. Ἐδάκρωσαν τ' ὀμμάτια τ' Πόντ. (Τραπ.) Ἐδακρῶσαδ δὰμ μάτια μου Σύμ || Παροιμ. "Ὅταν ἀποκλαίανε ὅλοι, ἐδακρύωνε κ' ἡ χήρα (περὶ ἐκείνων, οἵτινες ἐνδιαφέρονται διὰ τὰς ἐαυτῶν ὑποθέσεις ὀλιγώτερον ἢ πάντες οἱ ἄλλοι) ἄγν. τόπ. Συνών. παροιμ. Ἀφοῦ ἀποκλάψαν ὅ-λοι, δάκρυσε κ' ἡ χήρα || Ἄσμ.

Εἶδα 'χον δὰ ματάτσα σου τσ' εἶναι δακρυωμένα;

Μήπως, γιατί' μ' ἀρνήθησαν, εἶναι μετανιωμένα;

Θήρ.

Κ' ἐγὼ τὸ ἰδεῖν ἐτρόμαξα κ' ἐδάκρυωσε δὲ φῶς μου Κρήτ.

Θωρεῖ τὴν κάλην του δακρυωμένην

'ς τὰ γόνάτ'α τῆς 'πουκουπ-ῆσιμένην

Κύπρ.

Εἶδα τ' ὀμμάτ'α σ' εἶδα 'τα, εἶδα 'τα δάκρυωμένα,

φοῦμαι γιάμ ἐντῶκε σε ἡ μάννα σ' γιά τ' ἐμένα

Πόντ. (Ἰμερ.) 2) Ἐπὶ πηγῆς ὕδατος, στάζω τὸ ὕδωρ ὀλί-

γον, κατὰ σταγόνας Κρήτ. Συνών. δακρύζω 4.

δαλιδά ἡ, Ἀμοργ. Μακεδ. Πελοπν. (Γαργαλ. Καλάβρυτ.)

Τὸ Ἑβραϊκὸν κύρ. ὄν. Δαλιδά.

1) Ὑβριστικῶς, ἡ πονηρὰ καὶ πανοῦργος γυνὴ Ἀμοργ. Μακεδ. Πελοπν. (Γαργαλ.): Εἶναι 'φτούνη 'φτοῦ μιά κα-κούργα Δαλιδά! Μωρὴ κακούργα Δαλιδά, αἱ 'ς τὸ διάλοιο, μωρὴ! 2) Μετων., ἡ μετὰ ὑστεροβουλίας ἡ σκοπιμότητος φλυαρία Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Θ' ἀνοίξῃ τὴ δαλιδά του. Εἶναι οὖλο δαλιδά.

δᾶμα τό, Τσακων.

Ἐκ τοῦ θέματος τοῦ ἀορ. ἐδάκα τοῦ ρ. δαίσο.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καίω, τὸ κάψιμο: "Ὁ σ' ὀροῦα δᾶμα ἔνταν 'ἀ χέρα! (δὲν βλέπεις κάψιμον ποῦ ἔχει αὐτὸ τὸ χέρι!)

Τὰ καϊδία ἐτσεράταϊ, εἶνι θέντα δάμα (τὰ κλαδιά ξεράθη-
καν, θέλουν κάψιμο).

δαμάζω κοιν. δαμάζου Θεσσ. (Ζαγορ. κ.ά.) Λέσβ. Λήμν.
Σάμ. Στερελλ. (Ἀχυρ. κ.ά.) δαμάζ-ζω Ἰκαρ. (Ἅγιος Δη-
μήτρ. Προφήτης Ἡλ.) Κάλυμν. Κῶς Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ.
κ.ά. δαμάδζω Σύμ. δαμάντζω Ἀστυπ. Κάρπ. (Ἐλυμπ.) δα-
μάδζω Ἀπουλ. (Καστριν. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. δ α μ á ζ ω.

Α) Μετβ. **1)** Καταβάλλω, κατανικῶ, ὑποτάσσω σύνθηθ.
καὶ Ἀπουλ. (Καστριν. κ.ά.): Πρέπει νὰ τὴ δαμάσης τὴ γυ-
ναῖκα σου. Δάμασε τὰ παιδιὰ σου σύνθηθ. Ἡ γυναῖκα τὸν
ἐδάμασε τὸν ἀντρα τῆς Χίος. Εἶναι δαμασμένος ἀπὸ τὴν
κούραση Κρήτ. Δὲ μὴ δαμάζ'ς εὐκουλα ἱμένα σὶ τίποντα.
— Σὶ δαμάζου σ' οὐλα, κακονμοίρ' μ'! Στερελλ. (Ἀχυρ.) Αὐ-
τὸ τὸ παιδὶ δὲ δαμάζεται Λεξ. Πρω. || Ἄσμ.

Ὁ Διγενῆς ψυχομαχεῖ κ' ἡ γῆς τότε τρομάζ-ζει
κι ὁ Χάρος πού'ναὶδ δυνατός το σῶμαν δον δαμάζ-ζει
Νίσυρ. **β)** Χωνεύω Σύμ.: Ἐν ἦτο γαλοψημένο δὸ κριάς
ἔδὸ δάμασα ἀκόμα. **γ)** Μεταφ., πιστεύω, ὑποφέρω τι
Καρπ. (Ἐλυμπ.) Σύμ.: Ἐν ἡμπορῶ νὰ τὸ δαμάσω πὼς
ἐπόθανεν ὁ δεῖνα Ἐλυμπ. Ἐ δὸδ δαμάδζω, μωρὴ κοράκιμ
μου, καὶ τὸν Ἀρακλῆν ἄ φύη μικρός - μικρός Σύμ. **2)** Ἐπὶ
ζώων, ἐξημερώνω, τιθασεύω σύνθηθ.: Δαμάζω τὸ ἄλογο,
σύνθηθ. Τοῦ δάμασις, ὠρέ, αὐτὸ τ' ἄλουργον; — Τοῦ δά-
μασα κ' ἔσκασι. Ἡ γ'ναῖκα μαναχὰ δὲ δαμάζιτι, πιδιά!
Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Ποίημ.

Κὶ ἄδραξε τὸ σίδερο ἡ φωτιά | κι ἀπ' τὰ δόντια τῆς θὰ
βγῇ

σὰ λιοντάρι δαμασμένο | ἀπὸ ξωτικοῦ βουλή
Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 39. **3)** Ἐπὶ ἀντικειμένων,
καθιστῶ εὐκατέργαστον Ρόδ. — Κ. Παρορ., Κόκκιν. τράγ.,
40: Καματερός ἄθ-θροπος ὁ Τσαμπίκος καὶ τὶς καγῖες καὶ
τὰ κούκουρα ρουμάνια ἐδάμασέν da κ' ἔκαμέν da λιοφόρια
(καγῖες = πετρώδη ἐδάφη, κούκουρα = ξηρά, λιοφόρια =
ἐλαιῶνες) Ρόδ. Κὶ ὁ βράχος θέλει φουρνέλο καὶ λοστὸ γιὰ
νὰ δαμαστῇ Κ. Παρορ., ἐνθ' ἄν. **β)** Ἐπὶ δερμάτων, ξύλων,
καρπῶν καὶ ἄλλων ἀντικειμένων κατεργάζομαι, καθιστῶ
στερεόν Θεσσ. (Ζαγορ.) Κρήτ. Λήμν.: Δαμάζω τὰ δέρμα-
τα (ἐμβαπτίζω εἰς εἰδικὴν διάλυσιν) Ζαγορ. Δαμάζω τὸ τσι-
κάλι (θέτω ἐπὶ τῆς πυρᾶς τὴν χύτραν πρὸς σκλήρυνσιν) Κρήτ.

Β) Ἀμτβ. **1)** Ἀποβάλλω τὰς ὀρμάς, καταπραῦνομαι
Μύκ. Ρόδ.: Εἶναι φρόνιμη πιά, ἦκαμε βαυδιὰ καὶ δάμασενε
Μύκ. Αὐτὸς ἐδάμασε καλὰ καὶ καλὰ Ρόδ. **β)** Καταβάλλο-
μαι, κουράζομαι Ἀστυπ.: Ἐδάμασα ὑπὸ τὶς δουλιτσιές.
2) Ἐπὶ καρπῶν, ὠριμάζω Εὐβ. (Κάρυστ.) Κάλυμν. Λήμν.
Ρόδ. Σάμ. Χίος — Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ.: Δὲ δαμά-
σανε ἀκόμα τὰ σῦκα Κάρυστ. Πεπόνι δαμασμένο αὐτόθ.
Σὰ δαμάσ'νι τὰ σταφύλια, θὰ τὰ τρυγήσουνι Λήμν. Δαμά-
σανι οἱ ἐλιές Σάμ. Τ'ἀπίδια ἐδάμασαν Λεξ. Βάιγ. **β)** Ἐπὶ
ἐδωμάτων, καθίσταμαι κατάλληλος πρὸς χρῆσιν Ἰκαρ.
(Ἅγιος Δημήτρ.) Ρόδ. Χίος — Λεξ. Δημητρ.: Τὸ κρέας
δὲν ἐδάμασεν ἀκόμη (δὲν ἔγινε τρυφερόν) Λεξ. Δημητρ.
Βάλε τίς ἐλιές 'ς τὸ ἰλάτι νὰ δαμάσουν Χίος. Δαμάζει ἡ
γριά (= ὁ ἐπίπαγος τοῦ γάλακτος εἶναι κατάλληλος πρὸς
παρασκευὴν βουτύρου) Ρόδ. Ἐχρῖσα τῇβ βυτίνα, γιατί ἐδά-
μασεν τὸ κρᾶσιν (βυτίνα = πῆλινο ἀγγεῖο) σταμάτησεν ὁ
βρασμός τοῦ γλεύκους Ἅγιος Δημήτρ. **γ)** Ἐπὶ κόπρου,
ζυμοῦμαι, χωνεύω Ρόδ.: Ἐδάμασεν ἡ κοπριά. Δαμασμένη
κοπριά. **δ)** Ἐπὶ καμίνου, καίω τὰ ξύλα Σύμ.: Καὶ πάλε 'ὰ
δαμάση, 'ὰ τὸ ξαναθ-βουκχώσης.

δαμάκι ἐπίρρ. Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) Πελοπν. (Καλάβρ.)
— Ε. Φραντζεσκ., Ἀριάδν., 63 ἱμάτσι Κάλυμν. ἱμάκι Κρήτ.
— Ι. Κονδυλάκ., Πρώτη ἀγάπ., 76.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. ἐπίρρ. δ α μ á ν (Βλ. Ἐμμ. Κριαρᾶ, Λεξ.
Μεσν.) καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ι. Ἡ λ. καὶ εἰς Δουκ.
ὑπὸ τὸν τύπ. δ ο υ μ á κ η.

Ὀλίγον ἐνθ' ἄν.: ἱμάτσι βράμα Κάλυμν. || Ἄσμ.
Θυμήσου τὴν ἀγάπη μας καὶ δάκρυσε δαμάκι,
θυμήσου ἀπὸ σ' ἐφίλωνα χωστὰ 'ς τὸ φεγαράκι
(χωστὰ = κρυφὰ) Κρήτ.

Γιατί 'ναι δίκιο καὶ προπετὸ νὰ δροσιστοῦ δαμάκι
τὰ χεῖλη πού ἐπίνανε γιὰ σὲ πολὺ φαρμάκι
Ε. Φραντζεσκ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. ἤδη Βυζαντ. Βλ. Ἐμμ. Κρι-
αρᾶ, Λεξ. Μεσν. εἰς λ. δ α μ á κ ι ν.

δαμάλα ἡ, πολλαχ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρ. Βουν.)
Τσακων. (Χαβουτσ.) δαμάλα Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ.
Μπόβ.) δαμάλα Τσακων. (Βάτικ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α μ á λ ι κατὰ μεγεθ. τύπ.

1) Ἡ δάμαλις, ἡ νεαρὰ ἀγέλης πολλαχ. καὶ Καλαβρ.
(Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Χωρ. Βουν.) Τσακων. (Βάτικ. Χα-
βουτσ.): Ἐχω μιὰ δαμάλα καλοθρεμμένη, θὰ δῆνε σφά-
ξω 'ς τὸ πανηγύρι Πελοπν. (Γαργαλ.) Μὴ δὴ βουλάς, μω-
ρέ, τὴ δαμάλα νὰ δὴν ἔχουμε 'ς τὸ σπαρτὸ ρεζέροβα Πελοπν.
(Βερεστ.) Τί θὰ κάμουμε ὀφέτον πού ἐδώκαμε τὴ μεγάλη
'γελάδα καὶ ἡ δαμάλα ἐναι ἀμέρουνη γιὰ τὸ ζυγὸ ἀκόμα!
Πελοπν. (Λάγ.) Ἐβρασε τὸ κρέας λήγορα, δὲν ἦτα 'γελάδα,
ἦτα δαμάλα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Αὐτὸς σῶθ'κι μέτ' 'γε-
λάδες. Ἐχ' τώρα δυὸ δαμάλες καὶ δυὸ μ'σκάρια γιὰ πούλ'-
μα Εὐβ. (Ἀκρ.) Τὸ λέει ἡ δαμάλα μας, τὸ 'μολογεῖ μοναχὴ
τση (ἡ δαμάλα εὐρίσκεται εἰς σεξουαλικὸν ὄργανισμὸν) Κέρκ.
(Αὐχινόν. Καρουσ. Περουλ. Ραχτ.) Νὰ σ'μιάης τ' δαμάλα
σ', γιατί μῶφαί οὐλον τοῦ καλαμπόξ' Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἡ
δαμάλα μου γέννησι μουσκάρ' ἀδρίκειον κὶ ἀγ'νυαίκειον (ἡ
ἀγελάδα μου γέννησε ἀρσενικὸ καὶ θηλυκὸ μουσχάρι) Μακεδ.
(Μεσολακκ.) Θῦκα τὰ δαμά μ' (ἔσφαξα τὴ δαμάλα μου)
Βάτικ. || Ποίημ.

Καθὼς κλαίει, σὰν τῆς παίρνουν τὸ τέκνον, ἡ δαμάλα,
ξεφωνίζω καὶ νόημα δὲν ἔχουν τὰ λόγια
Κ. Βάρναλ. εἰς Ἀνθολογ. Η. Ἀποστολίδ., 32. Συνών. ἀ γ ε-
λ á δ α, μ α τ ζ é τ α, μ ο σ χ á ρ α, μ π ο υ ζ í á κ α, σ α-
ν á δ α. **2)** Μεταφ. **α)** Ἡ εὐτραφὴς νεᾶνις Πελοπν. (Γαργαλ.
Κίτ. Μάν.) κ.ά.: Ἐχει γενεῖ ἡ κοπέλα τῆς σὰ δαμάλα Κίτ.
Μάν. Παραχόδρυνες, μωρ' δαμάλα! Γαργαλ. **β)** Γυνὴ μὴ
ἐντιμος Στερελλ. (Ἀχυρ.) κ.ά.: Ἐχ' καλὴ δαμάλα οὐ Γλη-
γόρ'ς σπὶτ' τ'! (δὲν ἔχει τίμια γυναῖκα) Ἀχυρ.

δαμαλάκι τό, σύνθηθ. δαμαλάτσιν Χίος δαμαλάτσι Ἀ-
στυπ. Εὐβ. (Κουρ.) Μύκ. κ.ά. δαμαλάκι Τσακων. (Χαβουτσ.)
δαμαλάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) δαμαλάτσι Ἀπουλ. (Καστριν.
Μαρτιν. Στερνατ.) Καλαβρ. (Καρδ.) ταμαλάτσι Ἀπουλ.
(Κοριλ. Στερνατ.) δαμαλάξ' σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. δαμαλάι
Χίος δαμαλάι Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ. κ.ά.) ταμαλάι Ἀ-
πουλ. (Μαρτ.) γαμαλάκι Ρόδ. (Σορων.) γαμαλάτθι Κῶς
κ.ά. 'αμαλάκι Κάλυμν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. δ α μ á λ ι. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Τὸ νεογνὸν τῆς ἀγελάδος, τὸ μέχρις ἐνὸς ἔτους δαμάκι,
συννηθέστερον ἐπὶ θήλεος, σύνθηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Κα-
στριν. Μαρτ. Μαρτιν. Στερνατ.) Καλαβρ. (Καρδ.) Τσακων.
(Χαβουτσ.): Ἐγέννησε ἡ 'γελάδα μας καὶ ἔκαμε ἓνα σερνι-
κὸ δαμαλάκι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἐναι μικρὸ δαμαλάκι

